

ΜΙΑ SHERIDAN

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΡΠΙΟΥ

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Αφιερώνω αυτό το βιβλίο στην κόρη μου, Λίλα Ανν.
Να ακούς πάντα την καρδιά σου, να παραβιάζεις πού και πού
τους κανόνες και να ξέρεις ότι σ' αγαπώ. Η ζωή είναι
απρόβλεπτη, κοριτσάκι, κι έτσι πρέπει να είναι.*

Ο μύθος του Σκορπιού

Ο Σκορπιός είναι το μόνο ζώδιο που συμβολίζεται από τρία διαφορετικά πλάσματα· το καθένα αντιπροσωπεύει ένα διαφορετικό στάδιο της μεταμόρφωσής του. Πρώτα είναι ο σκορπιός που συμβολίζει την ενέργεια του ζωδίου. Αντιδρά και επιτίθεται με το κεντρί του και συχνά, λόγω της εγωιστικής φύσης του, δεν αντιλαμβάνεται καθόλου τη δύναμή του. Καθώς ο σκορπιός μαθαίνει να ελέγχει τις αντιδράσεις και τα ένστικτά του, μεταμορφώνεται σε αετό. Ο αετός, παρόλο που είναι ψυχρός, έχει καλύτερη προοπτική αντίληψη· πετάει ψηλά στον ουρανό, χρησιμοποιώντας τη δύναμή του για έναν σκοπό. Τέλος, ο αετός γίνεται περιστέρι. Το περιστέρι είναι ένα ήρεμο πλάσμα, σύμβολο ειρήνης και αρχηγίας. Το περιστέρι γίνεται περιστέρι μόνο όταν παίρνει αυτό που θέλει περισσότερο στον κόσμο. Οι σκορπιοί, περισσότερο από κάθε άλλο πλάσμα, έχουν την ικανότητα να μετατρέπουν το δηλητήριό τους σε αγάπη.

Ο Σκορπιός

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Λας Βέγκας, Νεβάδα Γκρέις

Μόλις μπήκα αποκαμωμένη από την πτήση στο πολυτελές ξενοδοχείο και καζίνο Μπελάτζιο, είδα δύο πινακίδες για τα συνέδρια που γίνονταν εκείνο το Σαββατοκύριακο. Το ένα ήταν αυτό για το οποίο είχα έρθει, το Διεθνές Συνέδριο του Συλλόγου Φοιτητών της Νομικής. Υπήρχε όμως και η Έκθεση Ψυχαγωγίας Ενηλίκων. Κοίταξα μπερδεμένη τις δύο πινακίδες. Πολύ... ενδιαφέρον. Έτσι είναι το Λας Βέγκας, σκέφτηκα. Φοιτητές Νομικής, πορνοστάρ, εξωγήινοι από μακρινούς πλανήτες δεν μου πήρε πολύ να συνειδητοποιήσω –στην πραγματικότητα, με το που βγήκα από το αεροδρόμιο– ότι σε αυτή την Αμαρτωλή Πόλη τίποτα δεν μπορεί να σοκάρει.

Αν δεν είχα καταφέρει να το καταλάβω από τους ημίγυμνους άντρες που κυνηγούσαν οι αστυνομικοί μέσα στο αεροδρόμιο, σίγουρα θα το καταλάβαινα από τον σωσία του Έλβις με το στριγκάκι που πέρασε από μπροστά μου με τα πατίνια του την ώρα που έβγαίνα από το πουλμανάκι μπροστά στο ξενοδοχείο. «Δεν είσαι στο Κάνσας πια, γλυκιά μου». Ο οδηγός ξεκαρδίστηκε στα γέλια όταν με είδε να κοιτάζω άναυδη τον τσίτσιδο Έλβις.

Προφανώς όχι.

Μόλις προχώρησα περισσότερο μέσα στο λόμπι, κοίταξα

πάνω και μου έπεσε το σαγόνι. Η οροφή ήταν γεμάτη με τα πιο εκπληκτικά λουλούδια από γυαλί – εκατοντάδες λουλούδια σε κάθε χρώμα. Έκανα έναν αργό κύκλο γύρω από τον εαυτό μου, μη μπορώντας να ξεκολλήσω το βλέμμα μου από το αριστούργημα πάνω από το κεφάλι μου. Πώς στο καλό το είχαν εγκαταστήσει; Αφού έμεινα να το χαζεύω γεμάτη δέος για ένα ολόκληρο λεπτό, κίνησα προς τη ρεσεψιόν.

Είχα μείνει τόσο έκθαμβη από τις πέτρινες κολόνες, τα πελώρια βάζα με τα φρέσκα λουλούδια και τα αερόστατα πίσω από τον πάγκο της ρεσεψιόν, που σχεδόν δεν άκουσα την υπάλληλο να μου μιλάει. Τσούλησα το βαλιτσάκι μου μέχρι τον πάγκο και της χαμογέλασα εγκάρδια. «Γκρέις Χάμιλτον. Έχω κάνει κράτηση», είπα.

Η υπάλληλος μου ανταπέδωσε το χαμόγελο. «Πολύ ωραία, μισό λεπτό να κοιτάξω... μάλιστα, εδώ είμαστε. Έχετε έρθει για το συνέδριο φοιτητών της Νομικής που ξεκινάει αύριο;»

«Ναι», έγνεψα.

«Σε ποια σχολή πηγαίνετε;» ρώτησε περνώντας την πιστωτική μου κάρτα από το μηχάνημα.

«Στο Τζόρτζταουν», είπα, παίρνοντας πίσω την κάρτα.

«Υπέροχη σχολή! Καλή διασκέδαση. Είστε στον εικοστό έκτο όροφο μέχρι τη Δευτέρα. Η αναχώρηση είναι στις δώδεκα το μεσημέρι. Αυτός ο φάκελος είναι για τους συμμετέχοντες στο συνέδριο. Περιέχει το πρόγραμμα, ένα ταμπελάκι με το όνομά σας και πληροφορίες που μπορεί να χρειαστείτε για το Σαββατοκύριακο». Μου τα έδωσε όλα και χαμογέλασε στον επόμενο πελάτη που περίμενε στην ουρά.

«Ευχαριστώ», είπα, παίρνοντας το βαλιτσάκι μου για να πάω στο ασανσέρ. Καθώς έστριβα τη γωνία, έπεσα πάνω σε έναν άντρα. «Ω Θεούλη μου! Συγγνώμη!» φώναξα, σηκώνοντας το βλέμμα.

«Όχι, εγώ συγγνώμη...» άρχισε να λέει ταυτόχρονα. Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν και τα χάσαμε και οι δύο. Εγώ τον

κοιτούσα άναυδη κι εκείνος με παρατηρούσε με τα χέρια του πάνω στα μπράτσα μου.

Ήταν περίπου στην ηλικία μου, ξανθός με ελαφρώς μακριά μαλλιά, κυματιστά στις άκρες, και πρόσωπο αρρενωπό και αγορίστικο συνάμα. Τραχύ αλλά και γοητευτικό. Τα καστανά μάτια του σκέπαζαν πυκνές, σκούρες βλεφαρίδες, η μύτη του ήταν ίσια και τα χείλη του σχημάτιζαν μισό χαμόγελο.

Το βλέμμα μου έπεσε στο αδύνατο και μυώδες κορμί του. Φορούσε σκούρο τζιν παντελόνι και συντηρητικό λευκό πουκάμισο με σηκωμένα τα μανίκια.

Με κοίταξε επίμονα για λίγο και κάτι στην έκφρασή του φάνηκε να μαλακώνει καθώς το βλέμμα μου επέστρεψε στο δικό του, και το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ, τονίζοντας ένα μικρό λακκάκι στ' αριστερά του κάτω χείλους του. Έτσι όπως δέσποζε από πάνω μου, έσκυψε να πιάσει την κάρτα του δωματίου που μου είχε πέσει όταν τρακάραμε.

Όσο τον παρακολουθούσα, με κατέκλυσε το πιο παράξενο συναίσθημα, ένιωσα σαν να είχα ξαναζήσει τη στιγμή, σαν να είχαμε συναντηθεί και στο παρελθόν. Έσμιξα τα φρύδια σε αυτή την παράξενη αίσθηση και αναρωτήθηκα μήπως ήταν κάποιος φοιτητής Νομικής που είχα προσπεράσει στη σχολή. Είχε έρθει εδώ για το ίδιο συνέδριο άραγε;

Την ώρα που γύρισε να μου δώσει την κάρτα, είδα ότι φορούσε ένα από τα ταμπελάκια που δίνουν στα συνέδρια. «Τελικά είσαι εδώ για το συνέδριο», αναφώνησα. «Το φαντάστηκα ότι από κάπου σε...» Και τότε το διάβασα: «Κάρσον Στίνγκερ, Πορνοστάρ, Έκθεση Ψυχαγωγίας Ενηλίκων».

Έμεινα για λίγα δευτερόλεπτα να κοιτάζω τις λέξεις, προσπαθώντας να χωνέψω αυτό που είχα διαβάσει, και μετά γύρισα πάλι το βλέμμα μου στο δικό του. Τώρα χαμογελούσε πονηρά και τα μάτια του δεν είχαν πια αυτή την ήπια έκφραση που είχα διακρίνει πριν από λίγα λεπτά.

Ξερόβηξα και ίσωσα το κορμί μου. «Μάλιστα, ναι, και πάλι συγγνώμη για... εεε, που δεν έβλεπα πού πήγαινα...» Το έπιασα πάλι από την αρχή. «Λοιπόν, ναι, να περάσεις όμορφα, καλή διασκέδαση» –έδειξα το ταμπελάκι του– «στο σόου. Ή μάλλον όχι στο σόου, το... Σαββατοκύριακο».

Μα τι στο καλό είχα πάθει; Εγώ ποτέ δεν έχανα τα λόγια μου! Σπύδαζα Νομική γιατί ήμουν πάντα ετοιμόλογη ακόμα και υπό τις πιο πιεστικές συνθήκες. Και τώρα, μπροστά σ' αυτόν τον πανέμορφο πορνοστάρ, να μην μπορώ να συντάξω μια ορθή πρόταση;

Εκείνος ξεκαρδίστηκε στα γέλια, κάτι που έκανε το λακκάκι δίπλα στο στόμα του ακόμα πιο έντονο. «Θα το φροντίσω, Τριανταφυλλένια. Καλή διασκέδαση και σε σένα. Άσε να μαντέψω, συνέδριο Νομικής;»

Έκανα να τον προσπεράσω, αλλά κοντοστάθηκα όταν άκουσα την προσφώνηση και την ευθυμία στην φωνή του. «Ναι. Πειράζει;»

«Καθόλου. Φαίνεται πως είμαστε και οι δύο εδώ για να μάθουμε πώς να ευχαριστούμε τους άλλους».

Έπαθα σοκ. «Αυτό είναι... σιχαμένο».

Με πλησίασε τόσο πολύ που αναγκάστηκα να κάνω ένα βήμα πίσω. «Γιατί; Πρόκειται για κάτι πολύ δύσκολο, Τριανταφυλλένια. Μην ντρέπεσαι που το κάνεις καλά».

Με έπιασε βήχας και τον κοίταξα στενεύοντας τα μάτια. *Του*. Δεν θα άφηνα άλλο αυτόν τον άντρα να με γελοιοποιεί. Κοίταξα πάλι το ταμπελάκι του και το χτύπησα με το δάχτυλό μου. «Κάνω πολλά πράγματα καλά, Κάρσον, και δεν ντρέπομαι για κανένα από αυτά», είπα, σκύβοντας προς το μέρος του ώστε να καταλάβει ότι δεν με τρόμαζαν τα σεξουαλικά του υπονοούμενα.

Με κοίταξε για λίγο επίμονα, με αυτή την ευθυμία ακόμη στα μάτια του, και μετά χαμογέλασε, αργά και πολύ ερωπικά, χαμηλώνοντας το βλέμμα του στο μπούστο μου. «Είμαι σίγουρος». Δάγκωσε το σαρκώδες χέιλος του και σήκωσε το βλέμμα του πάλι σε μένα.

Για μια στιγμή τα 'χασα γιατί ένιωσα τις ρώγες μου να

σκληραίνουν κάτω από τη λευκή μπλούζα μου και ήταν κάτι που δεν μου άρεσε καθόλου. Καθόλου όμως. Αργότερα θα κατάρδιαζα τον εαυτό μου. Απαγορευόταν να ερεθίζομαι από έναν πορνοστάρ που προσπαθούσε να με σοκάρει και να με εκφοβίσει χωρίς κανέναν απολύτως λόγο. Το γεγονός πως στιδήποτε πάνω του με ερέθιζε με τσάντιζε ακόμα περισσότερο. Είδα το βλέμμα του να χαμηλώνει πάλι, αυτή τη φορά στις σκληρές ρώγες μου που διακρίνονταν εύκολα μέσα από το λεπτό ύφασμα της μπλούζας μου, και το πονηρό χαμόγελό του έγινε ακόμα πιο πλατύ. Έγινε κατακόκινη σαν παντζάρι.

Έβγαλα ένα θυμωμένο μουγκρητό αγανάκτησης και απομακρύνθηκα όσο πιο γρήγορα μπορούσα από τον Κάρσον Στίνγκερ, τον Πορνοστάρ.

Πήγα στο δωμάτιο κι έκανα ένα γρήγορο ντους για να ηρεμήσω. Όταν συνήλθα, βγήκα από το μπάνιο και φόρεσα το ολοκαίνουριο ασπρόμαυρο μπικίνι μου με το πλεκτό τοπ για να πάω στην πισίνα. Το συνέδριο ξεκινούσε το επόμενο πρωί και ήθελα να περάσω μερικές ώρες στον ήλιο, χαλαρώνοντας με ένα βιβλίο. Η ζωή μιας φοιτήτριας της Νομικής δεν άφηνε πολύ χρόνο για ψυχαγωγία, γι' αυτό και θα εκμεταλλευόμουν στο μέγιστο αυτό το Σαββατοκύριακο.

Μου πήρε περίπου είκοσι λεπτά για να αποφασίσω σε ποια από τις πισίνες θα καθόμουν. Υπήρχαν πέντε πισίνες, πολυτελείς καμπάνες, ομπρέλες με αφράτους καναπέδες και άνετες ξαπλώστρες. Όλα ήταν καταπληκτικά και προσπάθησα να μην περπατάω με το στόμα ανοιχτό μπροστά σε αυτή την πολυτέλεια. Πρώτη φορά στη ζωή μου αντίκριζα τέτοια χλιδή.

Ο μπαμπάς μου ήταν αστυνομικός και είχε μεγαλώσει μόνος του εμένα και τις δύο αδελφές μου μετά το διαζύγιο με τη μητέρα μου. Ζούσαμε απλά και δεν είχαμε χρήματα για διακοπές. Στην

πραγματικότητα, μέχρι να φύγω για το κολέγιο, δεν είχα βγει ποτέ από το Ντέιτον του Οχάιο, όπου μεγάλωσα.

Πήρα ένα ποτό από το μπαρ και ξάπλωσα στη σκιά μιας ομπρέλας για να βάλω αντηλιακό. Ήταν Ιούνιος της δεκαετίας του '90 και, ύστερα από πολλούς μήνες κλεισμένη σε βιβλιοθήκες και τάξεις, σίγουρα θα πάθαινα έγκαιμα αν δεν πρόσεχα.

Ξάπλωσα και έβγαλα το βιβλίο μου. Δεν είχα προλάβει να διαβάσω μερικές σελίδες, και χτύπησε το κινητό μου. «Άμπι» έλεγε η οθόνη. Απάντησα.

«Αν έβλεπες πού είμαι αυτή τη στιγμή, θα πέθαινες από τη ζήλια σου», είπα χαμογελώντας.

Γέλασε. «Γεια σου και σένα. Αν έβλεπες εσύ πού είμαι τώρα, δεν θα πέθαινες καθόλου από τη ζήλια σου. Δεν θα σε βάλω να μαντέψεις – καναπές, φαγούρα, μοναξιά».

Η καημένη η Άμπι είχε πέσει μέσα σε τσουκνίδες τις προάλλες που έκανε πεζοπορία με τον φίλο της, τον Μπράιαν.

«Εσύ τώρα, για να δούμε, μυρίζω καρύδα κι ακούω πλατσουρίσματα. Βρίσκεσαι σε πισίνα με ποτό στο χέρι;» συνέχισε.

«Το βρήκες», είπα γελώντας.

«Μισό λεπτό όμως, τι είναι αυτό; Τι βλέπω; Κρατάς βιβλίο αντί να φλερτάρεις; Έλεος πια. Πες μου, σε παρακαλώ, ότι κάνω λάθος».

Κοίταξα το χοντρό βιβλίο στα χέρια μου. *Διοικητικό Δίκαιο*. «Έλα, σταμάτα, ξέρεις ότι πρέπει να μελετήσω αυτό το Σαββατοκύριακο αν θέλω να πάρω άριστα στο μάθημα. Τέλος πάντων, αυτό το μέρος, Άμπι, είναι τρομερό. Στ' αλήθεια. Πρέπει να έρθουμε και μαζί για περισσότερες μέρες. Και να μην ανοίξουμε ούτε ένα βιβλίο, εντάξει;»

«Χμ. Εσύ λες σε μένα να φύγουμε ένα Σαββατοκύριακο που να μην περιλαμβάνει δουλειά; Δεν σε πιστεύω. Όμως η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία. Ό,τι συμβαίνει στο Βέγκας μένει στο Βέγκας, σωστά; Στην Αμαρτωλή Πόλη. Είμαι μέσα».

Γέλασα ξανά. «Ωραία. Α, ξέχασα να σου πω, γίνεται κι άλλο

συνέδριο στο ξενοδοχείο. Αποκλείεται να μαντέψεις για τι πράγμα».

«Για τι; Λέγε».

Κοίταξα γύρω μου για να βεβαιωθώ ότι δεν με άκουγε κανείς και κούνησα νοερά το κεφάλι μου γιατί θυμήθηκα ότι βρισκόμουν στο Λας Βέγκας και κανένας δεν θα εντυπωσιαζόταν αν άκουγε τη λέξη «πορνό». Ωστόσο, το είπα ψιθυριστά: «Συνέδριο για πορνοστάρ».

Η Άμπι παραλίγο να πέσει από τον καναπέ. «Ω Θεέ μου, Γκρέις, πρέπει να μου πάρεις μερικά αυτόγραφα. Σε παρακαλώ!»

«Τι; Ποιανού ακριβώς το αυτόγραφο θες;»

«Κανενός συγκεκριμένου! Θέλω απλώς να μπορώ να λέω ότι ένας πορνοστάρ μου έδωσε αυτόγραφο!»

Χασκογέλασα. «Να σου πω την αλήθεια, έπεσα πάνω σε έναν στο λόμπι του ξενοδοχείου. Στην κυριολεξία τρακάραμε. Ήταν μεγάλος κόπανος».

«Γιατί; Τι σου είπε;»

«Πέταξε κάτι αισχρά σεξουαλικά υπονοούμενα και μετά μου έριξε ένα βλέμμα που με έκανε να πάω τρέχοντας για παγωμένο ντους».

Η Άμπι γέλασε ξανά. «Ήταν κανένας γλοιώδης;»

Αργησα λίγο να απαντήσω. «Βασικά όχι, σίγουρα ήταν κόπανος, αλλά, να» –χαμήλωσα τη φωνή μου σε ψίθυρο– «ήταν πανέμορφος. Να σου πω την αλήθεια, δεν ήξερα ότι οι πορνοστάρ είναι όμορφοι. Φανταζόμουν ότι από τη στιγμή που κάνεις μια τέτοια δουλειά... δεν ξέρω τι φανταζόμουν. Δεν πίστευα πάντως ότι ένας πορνοστάρ θα ήταν έτσι».

«Γκρέις, πάω στοίχημα ότι έχεις γίνει κατακόκκινη».

«Σταμάτα, ούτε καν με βλέπεις».

«Σε ξέρω, κορίτσι μου, έχεις κοκκινίσει. Τώρα κλείσε το τηλέφωνο κι άντε να βρεις τον καυτό πορνοστάρ. Πάω στοίχημα ότι θα σου μάθει πολλά κόλπα».

Γρύλισα. «Γίνεσαι αηδιαστική, Άμπι. Ούτε νεκρή δεν θα άφηνα να με αγγίξει πορνοστάρ. Ειδικά κάποιος με ελάχιστα εγκεφαλικά κύτταρα όπως αυτός».

«Είσαι ξενέρωτη».

«Σε σχέση με τους πορνοστάρ, ναι, είμαι». Γέλασα. «Σοβαρά τώρα, εσύ πώς είσαι;»

«Καλά είμαι. Σε λίγο έρχεται ο Μπράιαν για να δούμε αν μπορούμε να κάνουμε σεξ με ακάλυπτα μόνο τα επίμαχα σημεία – είναι τα μόνα που δεν έχω πασαλείψει με αλοιφές».

Έσκασα στα γέλια. «Ω Θεέ μου, υπερβολικά πολλές λεπτομέρειες. Καλή διασκέδαση. Θα τα πούμε την Κυριακή, εντάξει;»

Άκουσα το χαμόγελο στη φωνή της καθώς έλεγε: «Εντάξει, μωρό, τα λέμε αύριο».

«Γεια, Άμπς», είπα, συνεχίζοντας να χαμογελάω την ώρα που έκλεινα το τηλέφωνο.

Έμεινα μερικές ώρες στην πισίνα, διαβάζοντας το βιβλίο και κρατώντας σημειώσεις ώστε να τις μελετήσω στην πτήση της επιστροφής. Παρόλο που είχα μαθήματα, και μόνο που καθόμουν σε αυτό το υπέροχο πολυτελές μέρος, ένιωθα τρισευτυχισμένη. Ποτέ δεν έκανα τέτοια πράγματα. Τα τελευταία πέντε χρόνια δεν είχα χρόνο ούτε να αναπνεύσω, πόσο μάλλον να αράξω σε μια πισίνα μεσημεριάτικα. Πρώτον, είχα το κεφάλι μου χωμένο μέσα σ' ένα βιβλίο τα τέσσερα χρόνια των σπουδών μου, προσπαθώντας να αριστεύσω. Μόλις κατάφερα αυτόν τον στόχο και ξεκίνησα να σπουδάζω στο Τζόρτζταουν, άρχισα πάλι να πιέζομαι – μόνο που αυτή τη φορά το έκανα για να αποφοιτήσω σε δύο χρόνια, να πάρω το δίπλωμα με την πρώτη και να προσληφθώ στην καλύτερη δικηγορική εταιρεία της Ουάσινγκτον. Ήταν Το Σχέδιό μου. Πάντα είχα ένα σχέδιο και ποτέ δεν απέκλινα από αυτό. Ποτέ.

Σκέφτηκα αρκετές φορές τον Κάρσον Στίνγκερ, τον Πορνοστάρ, έτσι αραχτή που ήμουν στην ξαπλώστρα. Ακόμη με εκνεύριζε το γεγονός ότι με είχε κάνει να σαστίσω τόσο πολύ. Εγώ δεν σάστιζα ποτέ. Ήμουν πάντα ψύχραιμη, ήρεμη και συγκροτημένη. Και ξαφνικά, ένας πορνοστάρ με κοιτάζει πονηρά και με κάνει να τραυλίζω και να τρέχω να κρυφτώ; Ήταν εξοργιστικό. Ακόμα πιο εξοργιστικό ήταν το γεγονός ότι με είχε ερεθίσει. Σοβαρά τώρα, Γκρέις, τόσο απελπισμένη είσαι; Ένας όμορφος πορνοστάρ σου ψιθυρίζει μερικά ερωτικά, άκρως άσεμνα λόγια και γίνεσαι μούσκεμα; Έλεος! Ξάπλωσα στην ξαπλώστρα και κοίταξα τον γαλανό ουρανό της Νεβάδα σμίγοντας τα φρύδια.

Λίγο μετά, σηκώθηκα και άρχισα να μαζεύω τα πράγματά μου. Η πλάτη μου είχε κοκκινίσει κι έπρεπε να πάω μέσα και ν' αρχίσω να σκέφτομαι τι θα έτρωγα το βράδυ. Αποφάσισα να πω ένα κοκτέιλ πριν πάω στο δωμάτιο. Στην πισίνα είχα πάρει μόνο ένα ποτό και τώρα ζεσταινόμουν και διψούσα. Ένα ποτό στο μπαρ του ξενοδοχείου θα ήταν ό,τι έπρεπε. Φόρεσα το φόρεμα που είχα βάλει στην τσάντα μου και κίνησα για το μπαρ. Καθώς περνούσα μέσα από το καζίνο για τρίτη φορά εκείνη τη μέρα, δεν μπόρεσα να μη θαυμάσω τα τραπέζια και τα μηχανήματα, τα φώτα και τις φωτεινές πινακίδες. Η αίθουσα έσφυζε από ζωή. Ήταν σαν να βρισκόμουν σε άλλον κόσμο.

Αναστέναξα ανακουφισμένη όταν μπήκα στο δροσερό, ήσυχο, πολυτελές σαλόνι. Δεν είχε πολύ κόσμο για Παρασκευή απόγευμα. Μάλλον όλοι ήταν ακόμη στην πισίνα ή ετοιμάζονταν για το δείπνο.

Κάθισα στο μπαρ και όταν ο μπάρμαν ήρθε κι άφησε μπροστά μου μια χαρτοπετσέτα, παράγγειλα μια μαργαρίτα με πάγο, χωρίς αλάτι. Πήρα μια βαθιά ανάσα και χαμογέλασα ευχαριστημένη, σταυρώνοντας τα χέρια πάνω στην μπάρα.

«Χωρίς αλάτι;» ακούστηκε μια φωνή δύο σκαμπό παραπέρα.
«Ποιος πίνει μαργαρίτα χωρίς αλάτι;»

Το χαμόγελό μου έσβησε και γυρίζοντας το κεφάλι μου είδα τον άντρα που καθόταν αριστερά μου. Σοβαρά τώρα; «Απίστευτο, ο Κάρσον Στίνγκερ, ο Πορνοστάρ», είπα. Μέσα μου βόγκηξα. Όχι, όχι, αυτό είναι καλό, Γκρέις. Σου δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία να σώσεις την πληγωμένη περηφάνια σου. Να βγεις από πάνω – που λέει ο λόγος.

Με κοιτούσε παράξενα, περίμενε να πω κάτι, με ένα εύθυμο και συνάμα επιφυλακτικό ύφος.

Ύψωσα το φρύδι και είπα: «Αν σκέφτεσαι να μου πεις ότι έχεις κάτι ωραίο και αλμυρό για μένα, σταμάτα». Γύρισα καθώς ο μπάρμαν άφηγε μπροστά μου το ποτό. Ήπια μια μεγάλη γουλιά.

Ο Κάρσον χασκογέλασε και πριν το καταλάβω ήρθε και κάθισε δίπλα μου με την μπίρα του. Τον κοίταξα βλοσυρά κι εκείνος είπε: «Αυτό που θα έλεγα, Τριανταφυλλένια, είναι ότι δεν ξέρεις τι χάνεις που παραγγέλνεις μαργαρίτα χωρίς αλάτι. Όλη η νοστιμιά είναι να γλείφεις το αλάτι από το χείλος και μετά να ρουφάς το γλυκό υγρό από το καλαμάκι. Η αντίθεση του γλυκού και του αλμυρού στη γλώσσα είναι υπέροχη». Έσκυψε κοντά μου και συνέχισε χαμηλόφωνα: «Δοκίμασέ το έστω και μια φορά».

Εντάξει, τώρα προσπαθούσε να με εκνευρίσει. Μα γιατί; Τι ακριβώς του είχα κάνει; Τον κοίταξα στενεύοντας τα μάτια μου ακόμα περισσότερο, ακόμα πιο θυμωμένη με το γεγονός ότι τα λόγια του με ερέθιζαν – πάλι. Το σώμα μου, αυτός ο προδότης, ηδονιζόταν με την καταραμένη, βαθιά ζαχαρένια φωνή του και τα εσκεμμένα σκανδαλιστικά λόγια του. Ηλίθιο σώμα! Έτσι μου ερχόταν να μην κάνω σεξ πότε ξανά, μόνο και μόνο για να το τιμωρήσω γι' αυτή την παράλογη, αμαρτωλή αντίδρασή του.

«Άσε με να σε κεράσω μία», είπε, ανασηκώνοντας τις άκρες των χειλιών του. «Αλήθεια. Μόνο μια μαργαρίτα με τον δικό μου τρόπο. Απλώς θα δοκιμάσεις να δούμε ποιος έχει δίκιο. Μπορούμε να γνωριστούμε λίγο καλύτερα». Μου έκλεισε το μάτι.

Γύρισα εντελώς προς εκείνον τώρα και πήρα μια βαθιά ανάσα.

Πριν αρχίσω να μιλάω, χαμογέλασα γλυκά. «Θα σου μιλήσω ντόμπρα, Κάρσον. Και ο λόγος που θα το κάνω είναι επειδή πιστεύω πραγματικά ότι θα σε τρομάξω αρκετά ώστε να με αφήσεις να τελειώσω το ποτό μου με την ησυχία μου και θα χωρίσουμε σαν δυο γνωστοί που απλώς δεν έχουν τίποτα κοινό».

Ύψωσε το φρύδι του κι εγώ σταύρωσα τα χέρια μου πάνω στα πόδια μου, γέρνοντας λοξά το κεφάλι για να συνεχίσω.

«Είμαι το είδος του κοριτσιού που θέλει να παντρευτεί με φουσκωτό, λευκό νυφικό και τις πέρλες της γιαγιάς μου. Θέλω έναν άντρα που να με αγαπά και να μου είναι πιστός. Θέλω να γυρίζει σε μένα κάθε βράδυ και δεν θέλω να ανησυχώ ότι το κάνει με τη γραμματέα του, γιατί θα είναι το είδος του άντρα που θα σέβεται πολύ τον εαυτό του για να κάνει κάτι τέτοιο. Θέλω να περιμένω έναν χρόνο και μετά ν' αρχίσω να προσπαθώ για τα δύο παιδιά που τελικά θα κάνω, ένα κορίτσι κι ένα αγόρι. Κι όταν κάνω αυτά τα παιδιά, δεν θέλω, μια μέρα, να χρειαστεί να τα κοιτάξω και να τους εξηγήσω γιατί ο μπαμπάς τους πηδάει σε ταινίες διάφορες γκόμενες για χρήματα. Έχω την αίσθηση ότι οι στόχοι της ζωής σου είναι κάπως διαφορετικοί από τους δικούς μου. Και με το “κάπως”, εννοώ εντελώς και απόλυτα διαφορετικοί. Κατάλαβες τώρα γιατί θα ήταν σπατάλη χρόνου και για τους δυο μας να συνεχίσουμε την παρέα;»

Έμεινε σκεφτικός για λίγο και γύρισε προς το μπαρ για να πει την μπύρα του. Μετά όμως γύρισε πάλι σε μένα. «Πώς κάναμε αυτά τα δύο παιδιά;»

Έσμιξα τα φρύδια. «Καλύτερα ν' αλλάξεις δουλειά αν δεν ξέρεις πώς...»

«Εννοώ σε ποια στάση τα κάναμε; Στη Στάση Πάσσαλος; Στη Στάση του Σκύλου; Στη Στάση Ανάποδη Καουμπόισσα; Στη Στάση Καταρράκτης; Στη Στάση Άμαξα;»

Μου έπεσε το σαγόνι. Σήκωσα το χέρι μου και είπα: «Σταμάτα! Λοιπόν, κατ' αρχάς, δεν έχω ιδέα τι στάσεις είναι αυτές, κι ούτε

θέλω να μάθω. Αλλά δεύτερον, τι σχέση έχουν μ' αυτά που λέμε;»

«Ω, πιστεψέ με, θες να μάθεις. Κι έχουν μεγάλη σχέση γιατί κάποια μέρα, όταν η μικρή Πριγκίπισσα θα τοιρίζει στις τρεις το πρωί γιατί θα έχει χεστεί, ή ο Τζούνιορ θα φάει τιμωρία από τη δασκάλα στο νηπιαγωγείο γιατί χτύπησε τον συμμαθητή του, θέλω να μπορώ να θυμάμαι τη στιγμή που τα δημιουργήσαμε και να χαμογελάω ξέροντας ότι ήταν το καλύτερο πήδημα της ζωής μου και να σκέφτομαι ότι όλα τα σκατά –κυριολεκτικά και μεταφορικά– που θα έχω να καθαρίσω αργότερα θα αξίζουν».

Μου έπεσε το σαγόνι για δεύτερη φορά. «Είσαι αφηδαστικός».

«Εσύ είσαι αυτή που έκανε το μωρό μου. Δύο φορές».

«Δεν έκανα κι ούτε θα κάνω ποτέ το μωρό σου. Ακριβώς αυτό λέω».

«Δηλαδή θα εγκαταλείψεις έτσι απλά την Πριγκίπισσα και τον Τζούνιορ; Ωραία μάνα».

Σηκώθηκα, πετώντας ένα χαρτονόμισμα πάνω στο μπαρ. «Εγώ τελείωσα. Απόλαυσε το ποτό σου, Κάρσον Στίνγκερ. Ανυπομονώ να τα ξαναπούμε... εμ, ποτέ». Και με αυτό, άρπαξα την τσάντα μου, έκανα μεταβολή και απομακρύνθηκα ακούγοντας εκείνον να φωνάζει πίσω μου: «Επίσης, μωρό μου, αν παίζεις εσύ τη γραμματέα όταν θα γυρίζω σπίτι το βράδυ, δεν θα έχω ανάγκη να πηδάω την πραγματική».

Σήκωσα περιφρονητικά το χέρι μου. Άκουσα το γάργαρο γέλιο του πίσω μου, αλλά δεν σταμάτησα.

Κάρσον

Άκουσα τον ήχο από τις σαγιονάρες της να ξεθωριάζει καθώς απομακρυνόταν και γύρισα πάλι στην μπίρα μου. Κακομαθημένο παλιόπαιδο. Καιυτό, κακομαθημένο παλιόπαιδο, αλλά οπωσδήποτε παλιόπαιδο. Τον ήξερα τον τύπο της. Ήταν από αυτές τις

σνομπ, στην ουσία μού έλεγε ότι ήταν καλύτερη από μένα αφήνοντάς με στα κρύα του λουτρού, όμως εγώ είδα πώς αντέδρασε το κορμί της. Με ήθελε. Για να πω την αλήθεια, οι περισσότερες γυναίκες με ήθελαν. Όλοι είχαν ένα χάρισμα – το δικό μου ήταν το χαμόγελο που τις έκανε να μουσκεύουν. Γιατί να μην το περιφανευτώ; Ήξερα απλώς να εκμεταλλεύομαι το ταλέντο που μου είχε δώσει ο Θεός. Αυτό το κορίτσι όμως, η Γκρέϊς Χάμιλτον –είχα δει το όνομα στην επικέτα της βαλίτσας της–, δεν θα ενέδιδε ποτέ, τουλάχιστον τώρα που ήξερε τι επάγγελμα έκανα. Το γεγονός βέβαια ότι το κορμί της είχε αντιδράσει θα έπρεπε κανονικά να μου ήταν αρκετό. Γιατί λοιπόν δεν με ευχαριστούσε αυτή η σκέψη όπως συνήθως; Ποιο ήταν το διαφορετικό εδώ; Τελείωσα την μπίρα μου και κοίταξα συνοφρυωμένος τα μπουκάλια πίσω από το μπαρ, προσπαθώντας να λύσω τον γρίφο.

Ήταν το πιο παράξενο πράγμα. Πήγαινα στη ρεσεψιόν για ν' αφήσω ένα μήνυμα για τον ατζέντη μου που θα ερχόταν από το Λος Άντζελες το επόμενο πρωί και τράκαρα με κάποια, αυτό το ξανθό κεφάλι που έπεσε πάνω στο στέρνο μου, ακριβώς κάτω από το πιγούνι μου, και μύρισα το καθαρό, λουλουδάτο άρωμα των μαλλιών της που ήταν πιασμένα ψηλά.

Μόλις σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε, αναποκοκκινισμένη και ξέπνοη, η δική μου αναπνοή σχεδόν σκάλωσε στο στήθος μου μπροστά σε αυτό το πανέμορφο, σαν καρδιά, πρόσωπο. Είχε τα πιο μεγάλα μπλε μάτια που είχα δει ποτέ μου, μια γλυκιά μυτούλα και τα πιο όμορφα, σαρκώδη, ροδαλά χείλη. Ναι, ήταν όμορφη, πανέμορφη ίσως. Όμως εγώ έβλεπα κάθε μέρα όμορφα κορίτσια. Γιατί λοιπόν μια ματιά που έριξα σ' αυτή με έκανε να θέλω να χαράξω στη μνήμη μου το πρόσωπό της σαν ερωτοχτυπημένο μαθητούδι; Ιδέα δεν είχα. Κοντοσταθήκαμε και οι δύο πριν απομακρυνθούμε ο ένας από τον άλλον και το βλέμμα μου δεν μπορούσε να ξεκολλήσει από το λεπτό κορμί της κάτω από τη μαύρη φούστα και τη μεταξωτή, λευκή μπλούζα. Τρελαινόμουν γι' αυτό

το ντύσιμο. *Πρόστυχη δασκάλα*. Στο πρόσωπό της είδα την ελαφρώς συγχυσμένη ζεστασιά που έλαμπε μέσα στα κρυστάλλινα μάτια της. Παραλίγο να ξεχάσω τ' όνομά μου στο βλέμμα της. Παραλίγο. Κι αυτό δεν μου συνέβαινε ποτέ.

Τότε όμως είδε το ηλίθιο ταμπελάκι που είχα ξεχάσει να βγάλω και διέκρινα την απογοήτευση και την επίκριση στο ύφος της. Κι έτσι η πρώτη μου ενστικτώδης αντίδραση ήταν να την κάνω να νιώσει άβολα και απόλαυσα το ύφος αηδίας και μετά θυμού που ζωγραφίστηκε στο όμορφο πρόσωπό της. Μου άρεσε ο τρόπος που με άφησε σύξυλο, λικνίζοντας τον υπέροχο, σφιχτό πισινό της. Το ίδιο έκανα μόλις τώρα και στο μπαρ για τον ίδιο λόγο. Σήμαινε πως είχα κερδίσει, γιατί λοιπόν δεν ένιωθα νικητής; Γιατί καθόμουν ακόμη εδώ και σκεφτόμουν εκείνη; Μου είχαν σπάσει τα νεύρα. Έπρεπε να διώξω αυτό το συναίσθημα –όποιο κι αν ήταν αυτό– που δεν έλεγε να με αφήσει από τη στιγμή που τη συνάντησα στο λόμπι. Κανονικά θα έπρεπε να πάω να βρω μια πρόθυμη γυναίκα να έρθει στο δωμάτιό μου για καμιά ώρα. Ναι, αυτό έπρεπε να κάνω.

Την ώρα που πλήρωνα χτύπησε το κινητό μου και κοίταξα την οθόνη. «Έλα, Κόρτνι», είπα, βγαίνοντας από το μπαρ.

«Γεια σου, αγάπη, έτοιμος για τη Δευτέρα; Έχω τη διεύθυνση για το γύρισμα και κάποιες λεπτομέρειες. Θα σ' τα στείλω με μείλ. Μπορείς να τα δεις στο κινητό σου;»

«Ναι, κανένα πρόβλημα. Θα σε ενημερώσω μόλις το λάβω».

«Εντάξει, ωραία. Είναι στο *Four Seasons* στο Μπέμπερλι Χιλς. Το γύρισμα είναι σε μπαλκόνι και μετά έχεις μια σκηνή σε ντουζιέρα».

Γρύλισα. «Γαμώτο, Κόρτνι, έχω κάνει μόνο πέντε ταινίες και δύο από αυτές έχουν σκηνές σε ντουζιέρα; Σου είπα ότι δεν μου άρεσε καθόλου η πρώτη».

«Έλα, σε παρακαλώ. Πρέπει να σε λυπηθώ που σου δόθηκε η ευκαιρία να πηδήξεις την Μπάμπι Μπένετ σε ντουζιέρα;

Καμμενούλη μου». Μπορούσα να ακούσω τον σαρκασμό να στάζει από τη φωνή της.

«Γαμώτο, είναι αλλόκοτο – υπάρχουν δύο κάμεραμαν κι ένας ηχολήπτης σε αυτόν τον μικροσκοπικό χώρο. Δεν είναι καθόλου ωραίο, να ξέρεις. Κι επίσης, την Μπάμπι Μπένετ; Έλεος. Τι πήδάω; Κανένα γαμημένο ελάφι;»

«Το ξέρω. Είναι γελοίο όνομα. Είναι καινούρια στον χώρο. Ψάξ' τη στο Google. Είναι γκομενάρα. Άντε, τυχεράκια. Φιλιά! Στείλε μου όταν λάβεις τις πληροφορίες». Και έκλεισε το τηλέφωνο.

Η Κόρτινι είχε την ιστοσελίδα ArtLove.com με την οποία είχα υπογράψει πρόσφατα ένα συμβόλαιο. Υποτίθεται πως απευθυνόταν κυρίως στις γυναίκες, σε ένα κοινό που αυξανόταν όλο και περισσότερο. Τα πιο πολλά γυρίσματα ήταν σε εξωτικά μέρη και μας έλεγαν να δείχνουμε ερωτευμένοι – δεν ήταν το είδος του πορνό «πεκάστε σκουπίστε τελειώσατε». Το πρώτο γύρισμα που είχα κάνει ήταν στο Μπελίζ σε μια εξωτερική ντουζιέρα και, παρόλο που ο θεατής μπορεί να μην το έβλεπε, εγώ ευχόμουν να μπορέσω να διατηρήσω τη στύση μου σε όλη τη σκηνή. Όταν σε παρακολουθούν ένα τσούρμο ιδρωμένοι τύποι, δεν έχει καμία σημασία πόσο γκομενάρα είναι η κοπέλα.

Προφανώς όμως, ύστερα από αυτές τις λίγες ταινίες, απέκτησα μερικές θαυμάστριες. Κι έτσι ο ατζέντης μου επέμεινε να έρθω αυτό το Σαββατοκύριακο για μια εμφάνιση. Είχα υπομείνει στωικά όλες τις βαρετές συναναστροφές που μπορούσα να αντέξω. Δεν είναι ότι δεν εκτιμούσα τις θαυμάστριές μου... απλώς προσπαθούσα να μην τις σκέφτομαι τόσο πολύ γιατί, ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας, με θαύμαζαν για λόγους που με έκαναν να πιστεύω ότι ήταν καλύτερο να μην κάνω χειραφία μαζί τους.

Κίνησα προς τα ασανσέρ, με σκοπό να πάω στο δωμάτιό μου και να αλλάξω για την πισίνα. Ήταν το πιο εύκολο μέρος για να

φωνίσεις μια γυναίκα, μια γυναίκα που δεν θα την ένοιαζε ποιος είμαι και τι κάνω – και το αίσθημα θα ήταν αμοιβαίο.

«Κρατήστε το ασανσέρ, παρακαλώ», φώναξα όταν είδα ένα από αυτά που θα ανέβαινε με τις πόρτες να κλείνουν. Έδειξα την κάρτα του δωματίου μου στον σεκιουριτά που στεκόταν απ' έξω.

Μια ηλικιωμένη κυρία έβαλε την τσάντα της ανάμεσα στις πόρτες και μόλις άνοιξαν μπήκα μέσα, την ευχαρίστησα και γύρισα μπροστά μου.

«Ο Θεός με δοκιμάζει», άκουσα μια φωνή να ψιθυρίζει πίσω μου. Γύρισα αριστερά για να δω ποιος είχε μιλήσει και ανάμεσα στους άλλους αντίκρισα την Γκρέις «Λευκό Νυφικό» Χάμιλτον. Κοίτα να δεις. Χασκογέλασα μέσα μου στο ξινισμένο ύφος της για το γεγονός ότι τολμούσα να μοιράζομαι τον ίδιο χώρο μαζί της.

Της χαμογέλασα. Κατάλαβα ότι με κοιτούσε με την άκρη του ματιού της από τον τρόπο που ίσιωσε το κορμί της, αλλά το βλέμμα της έμεινε στυλωμένο στην πόρτα μπροστά μας.

Η ηλικιωμένη κυρία που στεκόταν δίπλα στην Γκρέις έγειρε στο πλάι και μου χαμογέλασε, κουνώντας λίγο προκλητικά το χέρι της. Ήταν μια γλυκιά χειρονομία, γι' αυτό γέλασα και της ανταπέδωσα τον χαιρετισμό. Η Γκρέις γύρισε προς το μέρος μου και γούρλωσε τα μάτια μόλις με είδε να χαμογελάω. Και τότε, εξίσου απότομα, γύρισε ξανά μπροστά της.

Το ασανσέρ σταμάτησε σε αρκετούς ορόφους και άρχισε να αδειάζει, και πολύ σύντομα μείναμε μόνο οι δυο μας και η ηλικιωμένη κυρία. Στεκόμαστε όλοι αμίλητοι, κοιτάζοντας την πόρτα.

Στον επόμενο όροφο, η ηλικιωμένη κυρία πέρασε μπροστά και εγώ και η Γκρέις κάναμε αυτόματα ένα βήμα πίσω για να την αφήσουμε να περάσει. Την ώρα που έβγαινε από το ασανσέρ, γύρισε κι έκλεισε το μάτι πρώτα σε μένα και μετά στην Γκρέις. Είδα την Γκρέις να γέρνει λοξά το κεφάλι και να κοιτάει τις πόρτες

που έκλειναν με ένα αχνό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα όμορφα, ροδαλά χείλη της.

Και τότε γύρισε το βλέμμα της σε μένα και το χαμόγελο έσβησε κάτω από τα σμιχτά φρύδια της.

«Ξέρεις...» άρχισα να λέω, αλλά σταμάτησα απότομα καθώς τα φώτα αναβόσβησαν και το ασανσέρ τραντάχτηκε δυνατά.

Η Γκρέις τσίριξε και αναφώνησε: «Χριστούλη μου!»

Το ασανσέρ σταμάτησε απότομα, τρίζοντας δυνατά, και τα φώτα τρεμόπαιζαν. Είδα μέσα στον μικρό χώρο εκείνα τα πελώρια, τρομοκρατημένα μάτια. Είχαμε εγκλωβιστεί.